

'Oh wee als we bij elkaar wilden slapen'. Bij Ras-Amsterdammers Joop (88) en Jopie (84) sloeg de vonk over op de korfbalclub

Joop en Jopie.© Foto Pascal Fielmich
Tjarda Kuyt
Dinsdag 5 september 2023 om 10:14

PURMEREND

„Hoe veel 65-jarig huwelijken zouden er eigenlijk zijn?“, vraagt Joop aan zijn vrouw. Jopie antwoordt: „Veel, vroeger was het geven en nemen.“ De ras-Amsterdammers gaven elkaar 65 jaar geleden het jawoord in het kleine stadhuis bij Nieuwendam.

Niet studeren, maar geld in het laatje brengen. Dat is wat Joop Beijdorff uit de Jordaan en Jopie Groen uit Amsterdam-Noord deden. Ze ontmoetten elkaar bij de korfbalclub bij Barentszplein in Amsterdam, waar Joop toen als twintigjarige actief lid was. Hij was, samen met een aantal vrienden, oprichter van de club Landlust en hield nauwkeurig de korfbalscores bij van elke club. Zij, toen zestien jaar oud, werkte in de kantine. Daar sloeg de vonk over. „Hoe dat ging, weten we niet precies meer. Maar het klikte goed, laat ik het zo zeggen“, vertelt Jopie.

Elkaar leren kennen ging echter niet makkelijk, weten ze nog goed. „Oh wee als we bij elkaar wilden slapen.“ Bij hoge uitzondering kregen ze toestemming van hun ouders en mocht Jopie op de grond slapen. „Opeens moesten mijn ouders dan wel héél vaak 'iets pakken' uit de kamer.“

Drie jaar later stapten de jonge Amsterdammers in het huwelijksbootje. Die gebeurtenis verliep niet vlekkeloos. „De ambtenaar stotterde en we wisten niet zo goed hoe we daar mee om moesten gaan. Het zorgde voor veel grappige momenten. Als je goed naar onze getuigen kijkt op de foto, zie je dat hun aderen nog helemaal opgezet zijn van het lachen.“

Moeilijke periode

Hun eerste plekje samen was een zelfgebouwd huis bij Sloterdijk. „Het was een oud-kippenhok, het zag er niét uit. Maar het was eigenlijk zo gefikst: ik was metselaar, mijn vriend stukadoor en mijn vader timmerman.” Daar woonde het stel een aantal jaar. Kort daarna woonde ze nog even bij het Mercatorplein. Vijf jaar later kregen ze hun enige dochter, Patrice (nu 60).

Toen hun dochter 25 jaar oud was en net bevallen was van haar eerste zoon, kreeg ze het bericht dat ze tongkanker had. „Wij dachten echt: we raken haar kwijt. Je schijt dan echt bagger.” Patrice overleefde de zware operatie gelukkig. Al was haar herstel niet altijd makkelijk. Haar pasgeboren zoon woonde drie maanden bij zijn oma en opa in huis. En Jopie moest haar dochter voeren, want eten ging bijna niet.

Vrijwilligerswerk

Sinds het stel in 1989 naar Purmerend verhuisde, zijn ze nooit meer teruggekeerd naar de hoofdstad, behalve voor werk. De twee hebben tijdens hun werkzame leven allerlei soorten baantjes gedaan. Joop als metselaar, onderhoudsmonteur en spekkoper. Jopie in het atelier, en administratieve werkzaamheden bij verschillende kantoren. Maar de rode draad in hun leven is het vrijwilligerswerk voor de clubs in hun gebouw. Al dertig jaar lang zetten ze zich in voor hun burens. Zo actief als ze waren, kunnen ze helaas niet meer zijn wegens gezondheidsklachten. Maar wat nog lukt, doen ze met passie.

Jopie ontfermt zich over het klaverjassen en Joop over de financiën. En dat is volgens hun ook precies het geheim voor een goed huwelijk: je eigen ding blijven doen. In hun woning hangen meerdere oorkondes en bedankjes van buurtbewoners. Joop wordt even emotioneel als hij aan iets terugdenkt. „Een tijdje geleden ben ik geopereerd aan mijn blaas. Toen ik terugkwam uit het ziekenhuis, stonden alle bewoners mij op te wachten. Dat was zo mooi om te zien.” Om hun 65-jarig huwelijk te vieren gaan ze uiteten met hun dochter en twee kleinzoons in Volendam.